

Beste gastvrouw Wivina en gastheer Paul , dames en heren,

In de uitnodiging stond het er nogal direct: Roland Patteeuw spreekt, maar eigenlijk heb ik deze namiddag aan Marie een korte brief geschreven en die zou ik u nu willen voorlezen.:

Lieve Marie,

Zoals je vele voorgangers ben je gedreven om door te dringen tot een plek diep in ons vergankelijk lichaam, nl. de plek van het hart . Want we kunnen nogal wat energie bundelen , zegt een chinees spreekwoord 'als het hart groot en leeg is'. Het hart groot en leeg ! Kwetsbaarheid lijkt dan , al was het maar één moment, verzadigd, en ben jij in staat om krachten die altijd al hebben bestaan, maar heel dikwijls onzichtbaar blijven, zichtbaar te maken.

Wat me daarbij tomeloos verbaast en bezig houdt is de manier waarop je de eeuwige sinusoïdebeweging van onzekerheid een eigen leven laat leiden en daarbij de orde van afspraken doet tolleren als een niet te stuiten wervelwind.

Het valt me op dat natuur en inscenering in je werk nooit een truc zijn maar veeleer een samenspel van fragiliteit en nooit opgedrongen vormelijkheid. Zoals daarnet tijdens je performance, een mooi voorbeeld dat aantoont hoe het ontstaan van het werk in een grensgebied van de werkelijkheid ligt waar denken, voelen, beleven, en observeren onomkeerbaar in elkaars buurt proberen te geraken. Ja, Marie , een performance is een gebeuren van grote eenzaamheid, alléén met jezelf en het lukt je omdat je als niemand anders weet en aan de lijve ervaren hebt dat de natuur geeft en neemt, of anders gezegd, één uur lang ben je erin geslaagd zelf natuur te zijn. Het is aan weinigen in de beeldende kunst gegeven.

Lieve Marie,

Ik ben een boek – een roman *La possibilité d'une île* , aan het lezen. En merkwaardig , één zin staat bovenaan de voor het overige leeg gelaten pagina 10.

Met je werk kom je stilletjes aan in het gebied van die zin en die pagina terecht waar je legitiem met Michel Houellebecq de vraag mag stellen: Qui parmi vous, merite le vie éternelle ?

Of is het maw geen fenomenale mentale luxe, overigens de luxe van de kunstenaar, dat jij Marie nog mag spreken als vele anderen al moeten zwijgen.

Roland Patteeuw, 23 september 2005

Inleiding van de tentoonstelling AVEN in Seppenshuis te Zoersel